

„De 22“s Standpunkt var den daværende Forsvarsministers, og dennes Standpunkt kan sammenfattes i to Ting, den ene, at København ikke kunde være uden Beskyttelse mod Landsiden, den anden, at Københavns gamle Fæstningsværker ikke kunde yde denne Beskyttelse. Men det, man nu gør, er, at man vedtager en Ordning, som for de første 12—13 Aar bringer Københavns Landbefæstning som denne Beskyttelse og for de følgende Aar ikke bringer nogen Beskyttelse. Det er i den mest afgjorte Strid med det Grundlag, man gik til Valg paa.

Saa er der Højre. Højre er for saa vidt noget nærmere ved at opnaa det, de ønske, ved den Ordning, som nu gennemføres. Højre har altid haft mere Sympati for den gamle Landbefæstning end for de fremskudte Værker. Men der maa dog dertil føjes, at man i Højre bestandig har sagt, at hvis der virkelig skulde opnaas noget ved denne Landbefæstning, maatte den udvides og forstærkes i betydelig Grad; i dens nuværende Skikkelse værnede den ikke Byen mod et Bombardement, men var af ganske utilstrækkelig Karakter. Nu ved jeg nok, at Højre søger at skyde Ansvaret fra sig for, hvad der sker i disse Dage, men Ansvaret hviler alligevel paa de Herrer. De Herrer vide, at det Ministerium, der sidder, sidder i Kraft af deres Stemmer. I den Time, Højre herinde stiller og stemmer for et Mistillidsvotum til dette Ministerium, er dette Mistillidsvotum vedtaget. Ministeriet sidder i Kraft af Højres Stemmer, ikke i Kraft af Venstres. Og dertil kan endvidere føjes dette, at Højre jo i det Øjeblik det nu stemmer for at føre disse Forslag op i Landstinget, i Virkeligheden derigennem giver Indflydelsen paa disse Forslag fra sig. Naar Forslagene først ere oppe i Landstinget, har Højre ikke længere Magt over dem; da er Stillingen den, at Ministeriets Venner sammen med den frikonservative Gruppe i Landstinget ere i Stand til at føre Forslagene igennem. Derfor tror jeg, Højre bør gøre sig dette klart, at Ansvaret for, hvad der sker, hviler paa dem lige saa godt som paa de andre Grupper, der nu ere med i Forligspolitikken.

Hvis dette Forlig gennemføres, gennemføres derved en Ordning, der vil blive til Skuffelse for det meget store Flertal af de 164,000 Vælgere, der stod bag ved de ærede Forligspartier. Til Gennemførelsen af en Militærordning nu har dette Ting intet Mandat. Den højtærede Kon-

seilspræsident sagde i Gaar, at det vilde være at give blank op, om Folketinget stillede sig saaledes, at det ikke kunde komme til et Resultat i denne store Sag. Nej, det vilde ikke være en nedværdigende Opgivelse fra Folketingets Side, men det vilde være en Erkendelse af Valgdagens Resultat, og jeg tror, at der er intet mere nedværdigende for Folketinget end ad Omveje at omgaa Valgdagens Resultat.

Jeg tror, at som Valgdagen havde formet sig, var der to Udveje. Den ene Udvej var at henlægge Forsvarssagen. Der var et Øjeblik, før den højtærede Konseilspræsident havde faaet den Stilling, hvori han nu sidder, hvor han selv indsaa dette. Men ved Siden deraf var der en anden Mulighed, Folketingets Opløsning. Den ærede Ordfører for den ældste Ellevemandsgruppe her i Tinget (N. Jensen) takkede for et Øjeblik siden Ministeriet, fordi det ikke havde tilvejebragt dette Resultat. Jeg forstaaer saa inderlig godt den varmtføjte Tak, som de Herrer fra deres Side rette til Ministeriet, fordi det har frelst dem fra Opløsningen, men jeg tror oprigtig talt, at denne Taknemmelighed vil blive noget mindre varm, naar de Herrer en Gang faa Valgdagen at se nogle Aar frem i Tiden, naar de have gennemført dette uden at have spurgt Vælgerne forinden.

Det stærkeste Argument, som fra den højtærede Forsvarsministers Side i Gaar blev anvendt som Forsvar for den nye Ordning, var dette, at denne nye Ordning skulde bringe Fred i Landet og gode Betingelser for Fremskridt og Reformers. Jeg tror, den højtærede Forsvarsminister henvendte dette som en Trøst til Radikale og Socialdemokrater. Han ligesom sagde til os: I skulle ikke være saa kede af det; nu faa I jo nok nogle Love, som I ikke kunne lide; men trøst jer, til Gengæld bliver der Fred, og saa kunne vi tage fat paa de store Reformers. Jeg maa sige, at vi for vor Del tage ikke mod den Trøst; men jeg er heller ikke vis paa, at den højtærede Forsvarsminister tænkte sig, at vi skulde lade os trøste deraf. Jeg er snarere tilbøjelig til at tro, at han derigennem tænkte sig at trøste sine egne Partifæller; thi Sandheden er vist den, at der er adskillige af „de 27“, som have krympet sig haardt og endnu krympe sig som Orme ved, hvad de her ere med til, og for deres Vedkommende er da Trøsten den, at naar dette er overstaaet, skal der begynde en god Reformernes Tid herhjemme. Jeg tror aldeles ikke paa dette